

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ioannis|| Climaci Ab-||batis Montis|| Synai,|| Scala Paradisi

Johannes <Climacus>

Coloniae, 1583

VD16 J 520

Quomodo frater quidam humilitate Diacono de se conquerenti
reconciliatus sit. Capvt CCXIX.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55433)

¶ *Notent moderni heretici, qui à lateribus seminarum
quam discedere volunt.*

*Quomodo Abbas Sergius iniuriantem Agricolam
patientia confuderit.*

C A P V T C C X V I I I .

NARRAVIT nobis Abbas Sergius dux
monasterij Abbatis Constantini, dicens:
Cùm aliquando iter ageremus cum quo-
dam sancto senē, erravimus de via, & neq; scienti-
bus nobis, neque volentibus, inter fata inuenti su-
mus, & aliqua de fatis volentes nolentesque calca-
vim⁹. Quòd cū vidisset agricola (erat enī illic ope-
rans) cœpit cōtra nos iniuriosa multa pferre cum
iracūdia, dicēs: Vos monachi estis? Vos timetis De-
um? Si timoreni Dei ante oculos habuissetis, hoc
profectò nō fecissetis. Tunc ait nobis S. senior: Per
Dominum nullus ei respondeat. Conuersusque
ad illum dixit: Rectē locutus es, fili mi. Nam si ti-
morē Dei haberemus, non ita fecissemus. Ille rur-
sus furens, contumelijs impetebat nos. Rursumq;
dixit senior ad illum: Vera prosequeris, fili, nam si
veri Monachi essemus, istud non egissemus. Sed
per Dominum indulge nobis, quoniam peccavi-
mus. Stupefactus ergo ille ad tantam senis humi-
litate, accessit propius, prostravitq; se ad pedes
senis dicens: Peccavi, indulge mihi, & per Domi-
num assumite me vobiscum. Dicebatque beatus
Sergius, quia secutus sit illos rusticus, & acce-
pit habitum.

¶ *Vides quòd monachus factus accepit habitum.*

*Quomodo frater quidam humilitate Dia-
cono de se conquerenti reconci-
liatus sit.*

CAPVT CXXIX.

NARRAVIT nobis senior quidam de se dicens. Cum aliquando morarer ad breuetempus in monasterio Abbatis Gerasimi, habebam quendam mihi maximè dilectum fratrem in contubernio, Die verò quadam sedentibus nobis, & de vtilitate animæ loquentibus, mentionem feci ego de sermone quodam Abbatis Pemenis. Qui ait ad me: Ego experimento didici verborum istorum vim, & tranquillitatem, ac vehementem efficaciam illorum. Habui enim semel Diaconum quendam monasterij mihi charissimum, atque amantissimum mei. Huic, nescio vnde, venit suspicio de me cuiusdam rei sibi inferentis mœrorem, cœpitque contristari, & me non, vt solebat, gratè intueri. Vidēs autem ego illum tristē, causam ab eo tristitiæ percontari cœpi. Qui dixit mihi: Quia rem istā fecisti. Ego cum nihil mihi omnino ipsius rei conscius essem, cœpi illi satisfacere, ac dicere nullam ipsius rei me habere cōscientiam. Et ait mihi: Ignosce, frater, mihi satisfactum non est. Profectus itaque ab illo in cellulam meā, cœpi examinare cor meū, an tale aliquid à me fuisset admissum, neq; inueniebā. Cū ergo ille teneret sanctum calicē in manibus, fratribusq; distribueret, accessi ad eū, & iuravi per ipsum calicē nihil me omnino tale gessisse. Nec sic quidam illi satisfactum est. Rursum verò in me ipsum rediens, verbaq; ista sanctorū patrum memoria repetens, eisq; credens, verti paulisper cogitationē meā, & dixi in me ipso: Diacon⁹ iste intentissimè diligit me, & charitate motus hoc dixit mihi, quod erat in corde suo de me, vt sobrius, ac vigilans sim, & de cætero custodiam me ipsū, & istud vltra non faciā. Sed tu, infelix anima,

anima, dum dicis: Non feci hanc rem: innumera
 mala gessisti, & latent te. Vbi sunt, quae fecisti he-
 ri, vel nudius tertius, vel ante decem dies? Reco-
 le ea si potes. Et hoc itaq; fecisti, sicut & illa, & la-
 ter te similiter, vt illa. Sic itaque animo affectus,
 quasi reuera id fecissem, sed inter caetera oblitus
 essem, coepi gratias referre Deo, & diacono, quo-
 niam per ipsum Dominus dignum me fecisset re-
 cognoscere peccatum meum, & penitentiam de
 ipso agere. Surgens igitur perrexi ad Diaconum
 vt penitentiam agerem, & illi referrem gratias. Vt
 ergo pulsaui ipsius ianuam, continuo aperiens, pri-
 mus se mihi prostrauit dicens: Ignosce mihi nam
 a daemónio mihi suggestum est vt rem illa falso
 de te suspicarer. In veritate enim Deus me certum
 reddidit innocentiae tuae. Neq; omnino permi-
 sit, vt illi satisfacerem, dicens mihi: Non est ne-
 cesse. Ego igitur maxime aedificatus glorificaui
 Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum, incom-
 mutabilem, atq; indiuiduam Trinitatem: Cui
 est honor, & imperium & magnificentia,
 in secula gloria seculorum.
 Amen.

FINIS.

INDEX